

1. fejezet - Búcsú a Privet Drive-től

A

Privet Drive 4. szám alatti ház apró, emeleti szobájában óriási rendetlenség uralkodott. Mindenféle szerteszórva kétes tisztaságú ruhadarabok, pergamenlapok, félig rágott bagoly-eledel, és egyéb holmik tömkelege hevert a padlón. A sarokban egy kitárt utazóláda állt, aljában csillogó, apró üvegcserépekkel, mellette pedig egy formás versenyseprű porosodott. A szekrény tején álló, igencsak elhanyagolt kalitkából Hedvig, a gyönyörű, fehér hóbagoly pislogott szemrehányóan a szoba túlsó felébe. Az ágyon heverő fiú, illetve fiatalember - hiszen ma éjfélkor nagykorúvá válik, ugyanis betölti tizenhetedik életévét -, nem is gondolta volna, hogy ennyi saját tulajdona van. Talán nem is volt annyira sok, csak a hatalmas rumli miatt tűnt olyan rengetegnek a szétszórt holmi. A szétdobált dolgok nagy része ugyanis valójában a fiú iskolai felszerelését tette ki.

Harry Potter az elmúlt két hétben alig hagyta el apró, emeleti szobáját. Szerencsére ezt a viselkedését azzal „jutalmazták” megátkozott mugli rokonai, hogy végre nem szóltak hozzá, nem ordibáltak vele és nem parancsolgattak neki állandóan. Mindössze az volt az egyetlen jó dolog a nyári szünet kezdete óta, hogy keresztülnéztek rajta.

A levertségtől egyáltalán nem volt étvágya, így alig evett valamit az elmúlt időszakban. Mégis erőt vett magán, és minden nap lekényszerített pár falat ételt a torkán, mert tudta, hogy nem szabad legyengülnie. A küldetése mindennél fontosabb. A feladatot, amit a Roxfort Boszorkány és Varázslóképző Szakiskola igazgatójával, Albus Dumbledore professzorral együtt kezdtek el, muszáj egyedül befejeznie...

Most is csak feküdt az ágyon a plafont bámulva, és ujjai között egy vékony láncon függő medált hintáztatott. Két hete csak ezen rágódott, és megpróbált minden mást kiszorítani a gondolatai közül. Vajon ki lehetett az a titokzatos R.A.B., olyan jól aki ismerte Voldemort nagyurat, hogy az a bizalmába avatta, és aki el tudta lopni - valószínűleg az élete árán -, a leghatalmasabb feketemágus egyik horcruxát...

Gondolatai rendszeresen annál az elkésítő ténynél kötöttek ki, hogy valószínűleg hiábavaló volt Dumbledore professzor halála és a többi rettenetes esemény is, ami a medál megszerzésével járt. Folyton agyába tolakodtak nyomasztó gondolatai. Testét és lelkét egyaránt béklyóba verte a kényszerképzet, miszerint megelőzhetne volna a tragédiát.

Ha előbb megszerezte volna Lumpsluck professzor hiányzó emlékét a horcruxok létezéséről... ha előbb állított volna követőket Draco Malfoyra és felfedezi, mivel foglalkozik a Szükség Szobájában, vagy ha másképp osztotta volna be a Felix Felicist, a szerencsehozó bájtalt...

Az igazgató valószínűleg még mindig élne, és itt lenne mellette, támogatná és tanítaná. Nem rettegne ennyire az óriási feladat és a jóslat nyomása alatt, nap mint nap.

Rémálmaiban minden éjjel annak a rettenetes napnak az eseményeit élte újra, amikor az igazgató magával vitte őt, hogy megszerezzenek egy horcruxot: Egy veszedelmes titkot rejtő tárgyat, melynek belsejébe sötét mágia segítségével és gyilkosság által Voldemort saját lelkének egy darabját zárta. Ezen a balszerencsés estén azonban semmi sem úgy történt, ahogyan várták. Mialatt ők az igazgatóval a titokzatos tárgy megszerzéséért az életüket kockáztatták, halálfalók jutottak be az addig legbiztonságosabbnak hitt Roxfort Boszorkány és Varázslóképző Szakiskolába. A legyengülten visszatérő Dumbledore professzort megölték, Bill Weasleyt megsebezte egy vérfarkas, és ráadásul kiderült, hogy a megszerzett medál nem a valódi horcrux, mert azt valaki más már elvitte előlük...

A résnyre nyitott ablakon át beszivárgott a szobába a nyáron szokatlanul nyirkos és ködös éjszaka. Amióta a dementorok csatlakoztak Voldemort nagyúrhoz, nyoma sem volt az évszaknak megfelelő napfénynek és melegnek.

Váratlanul kívülről valami az ablaknak csapódott. A hangos csattanásra Harry rögtön kikökölt búskomorságából. Pálcát rántva a szoba közepére pattant, és az ablakra szegezte tekintetét. Végül nagyot sóhajtván beengedte az apró, kába baglyot, ami az üvegnek ütközött, és leoldozta a lábáról a levelet.

„Kedves Harry!

Éjfélkor állj készenlétben, mert mennek érted. Légy nagyon óvatos, és tedd fel a kérdéseket!

Mordon a lelkünkre kötötte, hogy ezt is írjuk meg.

Boldog születésnapot kívánunk! Hamarosan találkozunk!

Hermione és Ron”

Harry végre felocsúdott, és körülnézett a helyiségben. Hogy két óra alatt elkészüljön a pakolással, teljesen reménytelen feladatnak tűnt. Felállt, összeszedte a ruhakupacok alatt rejtőző néhány tányért és poharat, azután elindult velük a konyhába.

Petunia néni pongyolában állt a pultnál, és éppen bezárta a mosogatógép ajtaját.

- Mit keresel itt ilyenkor? - förmedt az edényekkel megpakolt fiúra.

- Ma este végleg elmegyek innen - felelte Harry, miközben lepakolta, amit cipelt.

- Megint érted jön az igazgató? - meredt rá megrettenve nagynénje, akit félelemmel és viszolygással töltött el a gondolat, hogy ismét varázslóknak lesznek kiszolgáltatva a tulajdon házukban.

- Nem. Ő már nem tud - nyelt nagyot Harry és a padlót kezdte fixírozni. - Megölték.

Petunia kiejtette kezéből az eddig szorongatott lábost, ami csörömpölve zuhant a lábai elé. Megtántorodott, aztán lerokadt az egyik székre.

- Az nem lehet... - Amikor azonban Harry arcára nézett, már tudta, hogy valóban megtörtént.

Az ajtó kicsapódott, és Vernon Dursley rontott be a konyhába vöröslő fejjel, kockás házkabátját épp csak összefogva magán pizsamája fölött. Az asszony éppen remegő kézzel próbálta felszedni a leejtett edényt.

- Mit tettél már megint, te semmirekellő! - ordította a düledt szemű, kövér férfi a fiú arcába.

Ő azonban csak állt, nem nézett egyikükre sem. Tovább bámulta a padlót és a cipőjét.

- Meghalt az igazgató - rebegte Petunia.

- Hála az égnek! Legalább nem uszítja ránk máskor az idióta poharait! - fröcsögte vissza Vernon bácsi, és elégedetten hintáztatta magát tuskószerű lábain.

Harry úgy érezte, ezzel most betelt a pohár. Vöröslő köd ereszkedett a szemére, ahogy elméjét teljesen elborította a düh. Most végre minden eddigi sérelmét betetőzve megadja nekik, amit érdemelnek. Előrántotta varázcspálcáját, és egyenesen a rokonaira szegezte.

- Elég volt ebből! - kiáltotta, és fenyegetően feléjük lépett.

Az étkező ajtaja mellett ebben a pillanatban jelent meg Dudley Dursley melák teste és kövérkés malacfeje. Félelemtől tágra meredt szemmel bámulta az előtte zajló jelenetet.

- Nem teheted! - nyögte a kövér férfi, és tokás nyakán egyre jobban kidagadtak az erek az idegességtől. Petunia néni reszketve tördelte a kezeit, miközben szája széle meg-megremegett.

- Dehogynem! Dumbledore professzor halott! Az iskolát lehet, hogy örökre bezárják, és már amúgy sem mennék vissza semmiképpen. Mindjárt nagykorú leszek, és többé senki nem tarthat vissza attól, hogy megtegyem azt, amit szívem szerint már régen megtettem volna...

Ekkor több hangos pukkanás hallatszott a kertből, és mindannyian egyszerre kapták fejüket az ajtó felé.

- Tegyé! már valamit! - nyögte Petunia. Dudley felé oldalazott, és magához ölelte bambán ácsorgó, holtápadt fiát.

Harry az ajtóra szegezte pálcáját, és lassan felé fordult. Éppen a kilincshez ért volna a keze, amikor felrikoltott az ajtócsengő. Vernon bácsi erre lendületből félrelökte Harryt, és dühösen feltépte az ajtót. Bizonyára azt tervezte, hogy akárkik csengetnek is be mások ajtaján este tízkor, majd ő jól megmondja nekik a magáét.

Ám amit odakint látott, attól menten visszahökölt. Az ajtóban Rémszem Mordon, Kingsley Shackbolt, Remus Lupin, Nymphadora Tonks és Arthur Weasley álltak kivont pálcával, harcra készen. Hárman a kertet és az utcát pásztázták folyamatosan, ketten pedig a családra szegezték tekintetüket. A Dursleyk megdöbbenve álltak.

- Jó estét! Potterért jöttünk. Szervusz, fiam - recsegte Mordon, és biccentett Vernon bácsi, majd Harry felé, miközben mindent látó varázsszeme örülten forgott folyamatosan körbe-körbe.

Mind az öt varázsló egyszerre nyomult be az előszobába, amitől aztán hirtelen nagyon szűk lett az amúgy sem túl tágas helyiség. A muglik sápadtan álltak a falhoz szorultan, kivéve Vernon bácsit, akinek feje egyre inkább a cékla színét kezdte magára öltetni, és halántékán vörösén lüktettek az erek. Úgy látszott mindjárt fel fog robbanni.

- Hogyhogy előbb jöttek? - kérdezte Harry óvatosan, és gyanakodva nézte őket.

- Jól van, gyerek. Igazad van - felelte Mordon a fiú felé hajolva. - Előbb az azonosítás! Mi a kedvenc jelmondatom?

- Varázsszeme most egyenesen Harry sebhelyére meredt. - Halljuk!

- Lankadatlan éberség!

- Rendben. Most te kérdezz!

- Mivé változik Neville Longbottom mumusa? - nézett Harry zavartan Remus Lupinra.

- Perselus Pitonná keselyűs kalapban - felelte Remus, és halványan elmosolyodott.

A bájitaltantanár említésére Harry torka megint elszorult az indulattól. Az utóbbi percekben szinte el is felejtette, hogy milyen rettenetes dolgot tett Piton... Lupin megnyugtatóan a vállára tette a kezét.

- Boldog születésnapot, Harry. Úgy gondoltuk jobban tesszük, ha minél előbb elviszünk innét, mielőtt még megszűnik a mágikus végelem a házban. Nekünk kell előbb lépniük. Nem tudhatjuk, mi történik éjjélkor. Ha Voldemort tudomást szerzett róla, jobb, ha addigra te már nem leszel itt.

- Micsoda!? Megtámadják a házat? - ordított fel magából kikelve Vernon Dursley.

A varázslók úgy meredtek rá, mintha most ébredtek volna rá a jelenlétére.

- Önöknek nem kell aggódniuk. Egy másik varázslatot, egy elrejtő bűbajt bocsátunk a házukra, így csak az találhatja meg az épületet, akinek ön, Mr. Dursley elárulja a címet. A szomszédokban élő muglik nem fognak észrevenni semmit, hiszen eddig is ismerték a házukat, de aki eddig még nem járt itt soha, az csak az önök engedélyével léphet majd be ide ezentúl.

Vernon bácsi úgy tátogott dühében, mint egy kövér ponty, de Petunia meglepően határozottan karon fogta, és egy fotelhez vezette a nappaliban. Lenyomta a legközelebbi fotelba, és Dudleyt is mellé préselte.

- Így lesz a legjobb, Vernon, legalább a fiútól megszabadulunk, és véget ér ez az egész tortúra... - A nő Harry felé fordult. - Akkor hát soha többé nem jössz már vissza ide?

- Nem tervezem. Bőven elég volt ennyi is - rázta a fejét fintorogva a fiú.

Petunia Dursley - talán először, mióta Harry ismerte -, karon fogta a fiút, és egy keskeny ajtó felé vezette. A kamrába lépve a legfelső polcra mutatott, ahol egy ócska, papír cipős doboz porosodott. Nyújtózkodva leemelte, és Harry kezébe nyomta.

- Ez a néhány holmi anyádé volt egykor. Vidd el őket, hogy végre elfelejthessem ezt az egészet, és semmi ne emlékeztessen többé rá. Ön a Mágiaügyi Minisztériumban dolgozik ugye? - fordult kérdően Mr. Weasleyhez. - Úgy emlékszem, a muglikon emléktörlést szoktak végrehajtani... Velünk is ez lesz?

- Önök egy varázsló hozzátartozói, így csak különleges esetben alkalmazzuk ezt a módszert. - A varázsló értetlenül nézet rájuk. - Csak nem? Esetleg pont ezt szeretnék? Akkor azonban később sem tudnak kapcsolatba lépni egyikünkkel sem...

Vernon bácsi eddig megkövülten figyelte az eseményeket, de erre végre kitört.

- Igen! Ezt akarom! Soha többé nem akarok sem erre a mihaszna kölyökre, se a magukfajtákra emlékezni! Éppen elég volt ennyi évig elviselni ezt a szégyent! Követelem, hogy azonnal tegyék meg!

- Jelezni fogom igényüket a minisztériumban, és néhány napon belül megkapják a választ - felelte elszörnyedve Arthur Weasley, aki sosem hitte volna, hogy valaha ekkorát fog csalódni a muglikban.

- Összepakoltál már? - nézett a dermedten álló fiúra Lupin, ám ő csak lemondóan megrázta a fejét. Tudta, hogy édesanyja családjának csak terhére van, és nem önszántukból fogadták a házukba, de erre a fejleményre azért nem számított.

- Máris megyek... - Elindult az emeletre, ám ahogy a fenti állapotok eszébe jutottak, inkább futásnak eredt.

Még a pakolás felénél sem tartott, amikor megjelent szobája nyitott ajtajában Mr. Weasley. A kis helyiségben uralkodó káosz láttán fejét csóválta, és pálcájával néhány intéssel a ládába hajtogatta a ruhákat, bepakolta a tankönyveket, a maradék holmit pedig egy gyorsan elővarázsolt zsákba tette.

- Ne aggódj - veregette meg mosolyogva a szégyenkezve álldogáló fiú vállát -, nem fogom megemlíteni Mollynak. Láttam már rosszabbat is, hiszen Freden és George-on már megedződtem.

Amikor elkészültek, a csomagokat maga előtt röptetve előre indult a lépcsőn, Harry pedig Hedvig kalitkáját cipelve ballagott utána.

Lent a nappaliban körben álltak a varázslók. A közepén lévő asztalon egy narancslekváros üveg állt. Remus rámutatott:

- Mire hármat számolok, fogd meg az üveget, Harry! Zsupsz kulcs. Azonnal az Odúba visz benneteket Mordonnal, Kingsleyvel és Arthurral. Én még Nymphadora segítségével elvégzem itt a *Fidelius*-bűbáj egy módosított változatát. A környéket még egy néhány napig megfigyelés alatt tartjuk a biztonság kedvéért - fordult a végén a fotelekben gubbasztó Dursleyék felé.

A három varázsló és Harry körülállták a lekvárosüveget. A fiú még egyszer végignézett édesanyja családján, után biccentett feléjük, és kinyújtotta kezét a zsupsz kulcs felé. A kellemetlen préselő érzés azonnal magába szippantotta.